

INGEBORG SJÖHOLM, f. Hermelin.

Den 31. mars 1943 avled i Eskilstuna Prostinnan Ingeborg Sjöholm.

Hon var dotter till godsägaren Friherre David Hermelin på Åsby i Fors socken och hans maka Hildegard Blüm samt föddes den 17. april 1860. År 1888 gifte hon sig med kontraktsprosten. Fil. dr. Lars Albert Sjöholm, Eskilstuna, och blev därigenom bosatt i denna stad hela sitt liv.

Följande karakteristik av Ingeborg Sjöholms personlighet gavs vid hennes jordfästning i Eskilstuna den 7. april 1943 av Kyrkoherde C. I. F. Berggren, som under de senaste tio åren på allt sätt hjälpt och bistått henne i praktiska och ekonomiska frågor:

At var och en särskild av oss blev nåden given, alltefter som Kristus tillmätte honom sin gåva.

(Ef. 4: 7.)

Nådegåvorna äro mången gång flera och större än vad vi själva tro, men hemligheten i livet är att finna dem och framför allt att använda dem på ett rätt sätt, så att de utveckla personligheten och karaktären och bli till välsignelse och fromma för såväl den enskilde som för hemmet, omgivningen och samhället. De pund, som Gud givit, äro, hur ringa de än synas vara, förenade med ansvar, och ju rikare punden äro, desto större är ansvaret. Men det hör till de många tragedierna i livet att punden så ofta grävas ner. De bli aldrig räntebärande, de komma icke till välsignelse och livet och människan försvinner i det okända utan att sorgens eller saknadens tårar rinna nedför någons kinder. Där fanns i sådana liv aldrig någon plats för Gud. Men åter andra finnas, som väl icke fått några rika pund eller märkliga nådegåvor att förvalta, men som med barnslig glädje och ängslig omsorg söka berika både sitt eget och andras liv. Det blev kanske aldrig som de hade hoppats eller drömt om, men det var dock icke den goda viljan, som saknades, det var förmågan att inordna sig under det hårda livets villkor. Till dessa människor hörde prostinnan Sjöholm. Hon saknade mycket som måste anses nödvändigt för att kämpa den hårda kampen för tillvaron och denna påtagliga brist trasslade till livet för både henne och andra. Fostrad utan tanke på praktiska värv, endast för livets fest och med en anmärkningsvärd skönhet och grace, ställdes hon i unga år ansikte mot ansikte med livets allvar på en ansvarsfylld post såsom maka till den vördade och respektingivande prosten Albert Sjöholm, den starke, i livets praktiska värv förfarne mannen, som väl om någon stod med båda fötterna på marken. Prostinnan däremot var i mångt och mycket en drömmare. Hon levde i sin egen värld, ett arv från fäderna. Allt vad som hörde till dessa områden av tillvaron sökte hon berika till glädje för både sig själv och andra, och det fanns icke så litet av skaldens och konstnärens flykt över hennes tankar och hennes icke så litet humoristiska, träffsäkra och originella omdömen och tal. Det originella i hennes väsen tilltog med åren, men det adelskap, som hörde icke blott hennes börd utan även hennes själ till, behöll hon in i döden. Prostinnan Sjöholm var nämligen en hjärtegod människa. Jag hörde henne icke under alla dessa år lika god som hon var i sina omdömen om andra, lika varmt klappade hennes hjärta för barnen. För dem offrade hon allt. De voro städse i hennes tankar. Även till de döda lyfte sig hennes hjärta och himlen var för henne en lovande realitet, där hennes kära, som gått förut, levde under förklarade och ändå jordiska villkor. Hon älskade mycket jorden med dess blommor och sol och fågling, de drivande molnen och purpurskyarna, men hon talade ändå mycket om himlen, på vilken hon skådade med något av Uppenbarelsebokens fromma syn. Nu har hon gått att svara inför allas vår högste domare och för att möta dem som bortom graven bida uppståndelsens morgon. Såsom Kristus tillmätte henne sin gåva så skall han också avkräva den ur hennes liksom en gång ur allas vår hand. Gud vare vår själ nådig.